

PENTICOSTARUL

DUMINICA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

ÎN CARE SE CITEȘTE EVANGHELIA DESPRE

VINDECAREA ORBULUI DIN NAȘTERE

© www.teologie.net / 2015

LA VECERNIA MICĂ

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4, și se cântă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea :

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase...

Cel ce a dat înviere...

Mare minune! Ziditorul...

Închinare de seară aducem Ție...

Slavă..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecând pe cale... (caută-le la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: același glas.

Pe Fecioara cea plină de dumnezeiască cuviință și de sfințenie, pe cea mai cinstită decât heruvimii, să o cinstim; că Făcătorul tuturor vrând să se facă om, S-a sălășluit într-înșea, în chip negrăit. O, lucruri minunate și taine uimitoare! Cine nu se va mira auzind aceasta? Că Dumnezeu S-a făcut om și schimbare într-Însul nu a fost; și prin ușile fecioriei trecând, împutinare într-înșea nu s-a aflat, precum grăiește prorocul: Că om printr-înșea nu va trece niciodată, fără numai Însuși Domnul Dumnezeu lui Israel, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Pe Tine, Hristoase Mântuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cântări Te mărim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; și prădând porțile iadului, a treia zi ai înviat, mântuind sufletele noastre.

Alte Stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea:

Stih: Pomeni-voi numele tău într-un tot neamul și neamul.

Bucură-te, pecetea prorocilor, propovăduirea grăitorilor de Dumnezeu Apostoli, că pe Cel care este cu adevărat Dumnezeu, L-ai născut nouă întrupat, mai presus de cuget și de cuvânt; prin Care luând starea cea din început și dobândind desfătarea raiului, pe tine mijlocitoarea unei astfel de străluciri, cu cântări te cinstim, cei ce te-am câștigat pe tine,

Preasfântă, și rugătoare bună primită, pentru cererea vieții celei veșnice a Fiului tău, Cel care împarte cu îmbelșugare mare milă.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta.

Bucură-te, cer cuvântător, în care Dumnezeu, întrupându-Se, S-a sălășluit; amforă a dumnezeieștii mane, sfeșnic al Soarelui; munte umbrat al lui Dumnezeu, cămară care ai cuprins pe Dumnezeu, masă dătătoare de viață, candelă de aur; rai purtător de lumină, rug nears, chivot al sfințeniei; scară cerească, nor însuflețit, toiag care ai odrăslit din rădăcina lui Iesei, Fecioară. Pe Hristos roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă.

Stih: Feței tale se vor ruga mai marii poporului.

Bucură-te, ceea ce ești cu totul fără prihană, care ai zămislit în chip de negrăit pe Fiul lui Dumnezeu, născându-L pe Cel care a luat din sânziurile tale trup cu adevărat la fel ca al nostru, și suflet înțelegător și de sine stăpânitor, căci îmbrăcându-Se întru Adam, fără de nici o lipsă, l-a mântuit, zidind din nou pe om. Pentru aceasta în două firi se vestește nouă Hristos, arătând în Sine lucrarea amândurora; pe Care roagă-L, să dea celor ce te laudă pe tine, mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Soare înțelegător al dreptății, Hristoase Dumnezeule... (caută înainte la Stichoavna de la Vecernia mare).

Și acum..., glasul al 5-lea:

Biserică și poartă, palat și scaun împărătesc ești, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau în întuneric, Soarele dreptății fiind și vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit, după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală către Dânsul ca o maică, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu. Ectenia și otpustul.

LA VECERNIA MARE

Se citește sau se cântă Fericit bărbatul... **catisma toată.**

La: Doamne, strigat-am..., **se pun Stihirile pe 10 și se cântă Stihirile: ale Învierii 3, ale lui Anatolie 4 și două idiomele ale orbului, repetând pe cea dintâi.**

Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai rușinat; și prin Învierea Ta, acul păcatului l-ai tocit, și ne-ai mântuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule- Născut.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere S-a dus; înfricoșatu-s-au de Acesta mai-marii iadului și s-au ridicat porțile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei Hristos, zicând celor din legături: ieșiți!, și celor din întuneric: arătați-vă!

Mare minune! Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat, Cel fără de moarte. Veniți, semințiile neamurilor să ne închinăm Acestuia! Că prin milostivirea Lui, din rătăcire fiind izbăviți, ne-am învățat a lăuda pe un Dumnezeu în trei ipostasuri.

Stihirile lui Anatolie.

Închinare de seară aducem Ție, Luminii celei neînserate, Care la sfârșitul veacurilor ca într-o oglindă în trup ai strălucit lumii; și până la iad te-ai coborât, întunericul cel de acolo l-ai risipit și lumina Învierii ai arătat-o neamurilor. Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ție!

Pe Hristos, Începătorul mântuirii noastre, să-L slăvim; că El din morți înviind, lumea din rătăcire s-a mântuit. Se bucură ceata îngerilor; fuge înșelăciunea diavolilor; Adam cel căzut s-a sculat, diavolul s-a zdrobit.

Străjerii erau învățați de cei fără de lege: tăinuți Învierea lui Hristos, și luați arginți și spuneți: că noi dormind, din mormânt a fost furat cel mort. Dar cine a văzut, cine a auzit, de vreun mort furat vreodată? Și mai ales Cel uns cu smirnă și gol, care Și-a lăsat în mormânt și giulgiurile Sale. Nu vă amăgiți iudeilor! Ascultați graiurile proorocilor și cunoașteți, că Însuși este cu adevărat Izbăvitorul lumii și Atotputernic.

Doamne, Cel ce iadul ai golit și moartea ai zdrobit, Mântuitorul nostru, Cel ce ai luminat lumea cu cinstita Cruce, miluiește-ne pe noi.

Stihirile despre orb, glasul al 2-lea:

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară pentru păcatele părinților m-am născut fără vedere? Au doară pentru necredința neamurilor m-am născut spre dovadă? Nu sunt în stare să întreb când este noapte, și când este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește (de două ori).

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere; și făcându-l se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dânsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălându-se, a văzut, dând slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-au putut să-i vindece? Iar el a grăit, zicând: Un om care se cheamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam, și am văzut. Acela este cu adevărat Mesia-Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecând pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere; și nedumeriți fiind Ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mântuitorul meu, ai zis către dânsii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate lucrările lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrările Celui care M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicând și scuipând jos și făcând tină, ai uns ochii lui, zicând către dânsul: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului! Iar Acela, spălându-se s-a făcut sănătos, și striga către Tine: Cred, Doamne! și s-a închinat Ție. Pentru aceasta și noi grăim: Miluiește-ne pe noi!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu (Dogmatica), glasul al 5-lea:

În Marea Roșie închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit de demult. Acolo Moise a fost despărțitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israel adâncul cu piciorul neudat, iar acum Fecioara L-a născut fără sămânță pe Hristos. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas neumblată, iar cea fără prihană, după nașterea lui

Emanuel, a rămas nestrucată. Cel ce ești și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi!

LA LITIE

Se cântă Stihira hramului bisericii, apoi:

Slavă..., glasul al 4-lea:

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mântuitorul nostru, ca și eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Rugăciunile robilor tăi ascultă-le, ceea ce ești cu totul fără prihană, potolind zvâcnirile durerilor noastre, din tot necazul izbăvind-ne pe noi; că pe tine una te avem ancoră tare și neclintită și a ta ocrotire am dobândit. Să nu rămânem de rușine, stăpână, cei ce te chemăm pe tine! Grăbește spre rugăciunea celor ce grăim către tine cu credință: Bucură-te, stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă Stihirile Învierii; glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mântuitorule, Cel care Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cântări Te mărim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; prădând porțile iadului, a treia zi ai înviat, mântuind sufletele noastre.

Apoi se cântă Stihirile Paștilor cu stihurile lor.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule, Care celui din naștere, lipsit de lumină, i-ai luminat atât ochii trupului, cât și pe cei ai sufletului, cu preacurată atingerea Ta, luminând și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să grăim Ție, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Și acum..., Ziua Învierii...

Troparul Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Cuvântul, Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Care s-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L laudăm credincioșii și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda, și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, ușa Domnului cea neumblată. Bucură-te, zid și acoperământ al celor ce aleargă la tine. Bucură-te, liman neînvișorât și neispită de nuntă, care ai născut cu trup pe Făcătorul Tău și Dumnezeu; nu înceta a te ruga, pentru cei ce laudă și cinstesc nașterea ta.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul Învierii.

După întâia Catismă se cântă Sedealna Învierii, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Crucea Domnului să o laudăm, Sfânta îngropare cu cântări să o cinstim și Învierea Lui să o preaslăvim; că a sculat pe cei morți din morminte, ca un Dumnezeu, predând stăpânia morții și puterea diavolului; și celor din iad lumină le-a răsărit.

Slavă...

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorât moartea; în mormânt ai fost pus, Cel ce ai deșertat mormintele; sus ostașii străjuiau mormântul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Atotputernice și necuprinsule Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, munte sfânt și de Dumnezeu umblat. Bucură-te, rug înșuflețit și nears. Bucură-te, ceea ce singură ești lumii punte către Dumnezeu, care treci pe cei morți la viața veșnică. Bucură-te, Fecioară fără

prihană, care, fără ispită bărbătească, ai născut Mântuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă se cântă Sedelnele, glasul al 5-lea:

Doamne, în mijlocul celor osândiți Te-au pironit călcătorii de lege; și cu sulița coasta Ta au împuns, o Milostive! Îngropare ai primit, Cel ce ai sfârâmat porțile iadului și ai înviat a treia zi. Alergat-au femeile să Te vadă, și au vestit Apostolilor scularea, preainălțate Mântuitorule, pe Care îngerii Te laudă, binecuvântate Doamne, slavă Ție!

Slavă...

Taina Ta cea minunată, Mântuitorul meu, s-a făcut lumii mântuire; că înviind din mormânt cu dumnezeiască cuviință, pe cei morți i-ai ridicat împreună cu Tine, ca un Dumnezeu; Cel ce ești Viața tuturor, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă neispită de nuntă, Născătoare de Dumnezeu, care ai schimbat în bucurie întristarea Evei, te laudăm credincioși și ne închinăm ție, că ne-ai scos de sub blestemul cel de demult. Și acum, roagă-te neîncetat, cu totul lăudată Preasfântă, ca să ne mântuim.

După Fericiți cei fără prihană... se cântă troparele Învierii: Soborul Îngeresc... și celelalte.

IPACOI, glasul al 5-lea:

De îngerească vedere spăimântându-se cu mintea, iar prin dumnezeiasca Înviere luminându-și sufletul, mironosițele binevesteau Apostolilor: Vestiți între neamuri Învierea Domnului, Cel care împreună lucrează cu voi prin minuni, iar nouă ne dăruiește mare milă.

ANTIFOANELE

Glasului al 5-lea:

Antifonul 1:

Când sunt necăjit, ca David cânt Ție, Mântuitorul meu. Izbăvește sufletul meu de limba vicleană.

Fericită este viața pustnicilor, celor ce se întraripează cu dumnezeiescul dor.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt se țin toate cele văzute, împreună cu cele nevăzute; că Însuși stăpânitor fiind, este cu adevărat Unul din Treime.

Antifonul 2:

La munți, suflete, să ne ridicăm; mergi acolo de unde vine ajutorul.

Mâna Ta cea dreaptă, Hristoase, și asupra-mi întinzându-se, de toată înșelăciunea să mă păzească.

Slavă..., Și acum...

Sfântului Duh, teologhisind, să-I zicem: Tu ești Dumnezeu, viață, iubire, lumină, minte; Tu ești bunătate, Tu împărățești în veci.

Antifonul 3:

La auzul celor ce-mi spun mie: În curțile Domnului să intrăm, de multă bucurie umplându-mă, rugăciuni înalț.

În casa lui David cele înfricoșătoare se săvârșesc; că acolo este foc care arde tot gândul cel rușinos.

Slavă..., Și acum...

În Sfântul Duh este vrednicia cea începătoare de viață, de la care tot ceea ce viază se însuflețește, precum în Tatăl, ca și în Cuvântul.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, că Tu împărățești în veci.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Toată suflarea să laude pe Domnul.

Evangelhia a 8-a a Învierii, de la Ioan. Apoi: Învierea lui Hristos... (de 3 ori) și Psalmul 50.

CANOANELE

Se pune Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6 și al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 (caută-l la Duminica Mironosițelor), apoi al orbului pe 6.

CÂNTAREA 1

Canonul orbului, glasul al 5-lea, alcătuire a lui Iosif al Tesalonicului.

Irmosul:

Pământul peste care soarele nu a strălucit și nici nu l-a văzut vreodată, adâncul pe care l-a văzut gol bolta cerului, Israel neudat l-a străbătut, Doamne; și l-ai adus pe el la muntele sfințeniei Tale, laudându-Te și cântându-Ți cântare de biruință.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Răstignire de bunăvoie primind cu trupul, ai izvorât binecuvântare și viață lumii, Stăpâne și Ziditorule a toate, Unule întru totul binecuvântate! Pentru aceasta, Te binecuvântăm, Te laudăm și Te slăvim, glăsuind și cântând cântare de biruință.

În groapa cea mai din adânc, Iosif cel cu bun chip Te-a pus pe Tine mort, Hristoase, și a prăvălit piatră peste ușa mormântului, îndelung-Răbdătorule. Că ai înviat întru slavă și împreună ai ridicat lumea, care Te laudă, cântându-ți cântare de biruință.

Îngerul, cel ce s-a arătat, a zis cinstitelor femei: Pentru ce aduceți miresme cu lacrimi? Hristos a înviat! Alergând, spuneți văzătorilor de Dumnezeu ucenici, Celor ce se tânguiesc și plâng, să salte și să dănțuiască cu bucurie.

Minuni uimitoare făcând Mântuitorul, a vindecat și pe orbul din naștere, ungându-l cu tină și zicându-i: Mergi și te spală în Siloam, ca să mă cunoști pe Mine Dumnezeu, Care umblu pe pământ, purtând trup, pentru milostivirea îndurărilor.

Slavă..., **a Treimii:**

O Ființă în trei ipostasuri cinstind noi, credincioșii, slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel drept, pe un singur Dumnezeu, Făcătorul și Domnul

și Izbăvitorul tuturor, zicând împreună cu cei fără de trupuri: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Împărate!

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

În pântecelul tău, cel ce nu știe de nuntă, Curată, S-a sălășluit Domnul pentru milostivirea îndurărilor, vrând să mântuiască pe omul cel stricat prin meșteșugirile vrăjmașului; deci, pe Acesta roagă-L, să mântuiască cetatea aceasta, de orice fel de robie și de năvălirea vrăjmașilor.

Catavasie:

Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a călăuzit pe iudei prin mare, cu picioare neudate, și a înecat pe Faraon cu toată oastea, Aceluia singur să-I cântăm, că S-a preaslăvit.

CÂNTAREA A 3-a:

Irmosul:

Întărește, Doamne, inima mea, care se clatină de valurile vieții, îndreptând-o spre limanul cel lin, ca un Dumnezeu.

Sprijinit-ai inimile celor ce se clatină, îndelung-Răbdătorule, cutremurând tot pământul, cu cinstită Răstignirea Ta, pe care ai răbdat-o cu Trupul.

În mormânt nou Te-a pus pe Tine, Îndurate, Iosif cel cu bun chip; dar ai înviat a treia zi din morți, înnoindu-ne pe noi.

Pentru ce căutați, ca pe un mort, pe Domnul? Îngerul, cel ce a strălucit cu chip dumnezeiesc, a grăit femeilor: Înviat-a, precum a zis!

Pe orbul din naștere, cel ce a venit la Tine, oarecând, slăvind îndurarea Ta și minunile, l-ai vindecat, Îndurate.

Slavă..., **a Treimii:**

Ne închinăm lui Dumnezeu: Tatălui, Celui fără de început, și Fiului și dumnezeiescului Duh; Firii celei întreit nezidite, în trei ipostasuri, Dumnezeului Cel unul, al tuturor.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Din pântece fecioresc ai născut pe Dumnezeu întrupat, pe Care roagă-L, Preasfântă Stăpână, să se milostivească spre noi.

Catavasie:

Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întărește mintea mea, ca să laud și să slăvesc Înălțarea Ta cea mântuitoare.

Condacul și Icosul Paștilor; apoi Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Stăpânul și Făcătorul tuturor trecând pe cale, a aflat pe un orb șezând, care plângea și grăia: N-am văzut în viață soarele strălucind, nici luna împrăștiindu-și lucirea. Pentru aceasta, strig Ție: Cea ce Te-ai născut din Fecioară ca să luminezi toate, luminează-mă și pe mine, ca un milostiv, ca să grăiesc, căzând înaintea Ta: Stăpâne Hristoase, Dumnezeule, dăruiește-mi iertare de greșeli, pentru mulțimea milei Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

CÂNTAREA A 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut; înțeles-am rânduiala Ta și Te-am preaslăvit Unule, Iubitorule de oameni.

Fiind pironit pe lemn, Cel ce ești Viața, pe mine cel omorât prin lemn m-ai întors la viață, pentru mare mila Ta. Pentru aceasta, Cuvinte, pe Tine Te slăvesc.

Adunându-Te, în chip minunat, cu ucenicii Tăi, Doamne, le-ai zis lor: Mergeți de propovăduiți pretutindeni Învierea Mea.

Încredințând, Doamne, despre Învierea Ta cea din mormânt, pe cei ce Te iubesc pe Tine, Hristoase, multe zile ai fost laolaltă cu dânșii, bucurându-i pe ei.

Deschis-ai, Doamne, ochii celui ce se născuse orb din pântecel maicii sale, zicându-i: mergi de te spală și vezi, slăvind Dumnezeirea Mea.

Slavă..., a Treimii:

Treime, Ceea ce ești întocmai cinstită, fără de început, neîmpărțită cu ființa și despărțită după ipostasuri, mântuiește pe toți cei ce Te slăvesc pe Tine, cu credință și cu frică.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterea ta, cea mai presus de fire, o slăvim, Preacurată, fericindu-te, cu credință, pe tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca pe Născătoarea Dumnezeului tuturor.

Catavasie:

Auzit-am, Doamne, glasul puterii Crucii Tale, că raiul s-a deschis printr-înșea; și am grăit: Slavă puterii Tale, Doamne.

CÂNTAREA A 5-a:

Irmosul:

Întâmpinând ticălosul meu suflet, cea ce se luptă în noapte cu întunericul patimilor milostivește-Te și strălucește în mine, Soare fără de materie, razele cele strălucitoare ale zilei, ca să învăluie noaptea în lumină.

Fost-ai înălțat pe Cruce, Îndurate, și împreună cu Tine ai înălțat pe toți oamenii, și pe șarpele cel vrăjmaș l-ai omorât, și ai întors la viață zidirea mâinilor Tale, ca Cel ce ești Unul Dumnezeu, al tuturor.

Pus ai fost în mormânt, Cel ce de bună voie ai primit moarte, și împărățiile iadului le-ai deșertat pe toate, ridicând pe morți cu Învierea Ta.

Pe Tine, Cuvinte, Cel ce ai făcut minuni mari pe pământ Te-a omorât soborul celor fără de lege; dat Tu însuși, Doamne, fiind Unul cel puternic, ai înviat din morți, Hristoase, precum ai zis mai înainte.

Deschizând ochii celui ce nu vedea lumina cea simțită, i-ai luminat vederile sufletului, și l-ai făcut să te slăvească, cunoscându-Te pe Tine, Făcătorul, Care din milostivire Te-ai arătat om.

Slavă..., a Treimii:

**Pe Treimea în Unime și pe Unimea în Treime, credincioșii să o slăvim:
Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel drept, pe Dumnezeu Cel Unul, a toate
Făcătorul, cu adevărat.**

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

**Cum ai născut, Maică Fecioară, curată, necunoscând ispită de bărbat,
ceea ce ești de Dumnezeu dăruită? Cum ai hrănit pe Cel care hrănește
făptura? Precum numai El însuși știe, Făcătorul tuturor și Dumnezeu.**

Catavasie:

**Dis-de-diminează sculându-ne, grăim Ție, Doamne: Mântuiește-ne pe
noi, că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm.**

CÂNTAREA A 6-a:

Irmosul:

***Precum ai izbăvit, Doamne, pe proorocul din fiara mării, scoate-mă și
pe mine din adâncul patimilor celor neînfrânate, rogu-mă; ca să pot privi
mai departe la locașul Tău cel sfânt.***

**Cel ce ai fost răstignit cu tâlharii, Stăpâne, ai izbăvit de tâlharii cei
vicleni și de patimile cele de suflet pierzătoare, Iubitorule de oameni,
Doamne, pe toți cei ce laudă cu un glas răstignirea Ta și Învierea.**

**Pusu-Te-au mort, fără suflare, în mormânt, Hristoase, pe Tine, Cel ce
dai suflare de viață tuturor celor morți; dar ai înviat, Doamne, deșertând
toate mormintele, Cuvinte, cu dumnezeiască puterea Ta.**

**După Înviere spus-ai, Hristoase, prietenilor Tăi: Rămâneți în
Ierusalim, până ce vă veți îmbrăca cu putere nebiruită de sus și cu sprijin
tare în luptă.**

**Tină făcând, ai uns ochii celui orb din naștere, și ai dăruit vedere,
Cuvinte, celui ce lăuda puterea Ta cea prea curată prin care ai mântuit
lumea.**

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei ipostasuri, Părinte cel nenăscut, Fiule cel născut și Duhule cel purces, întreit Sfinte Doamne, o Ființă și o Putere, mântuiește pe tot poporul Tău.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine va spune măririle tale, curată? Că ai născut, mai presus de fire pe Dumnezeu cu trup, pe Cel ce a izbăvit lumea, prin tine, din tot păcatul, Fecioară, cu totul fără prihană.

Catavasie:

Înconjuratu-m-a adâncul, mormânt făcându-mi-se mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, și dreapta Ta, Doamne, m-a mântuit.

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Orbit fiind cu ochii sufletului, la Tine vin, Hristoase, ca orbul cel din naștere, cu pocăință strigând Ție: Tu ești Lumina cea preastrălucitoare, a celor din întuneric.

ICOS

Dăruiește-mi, Hristoase, izvorul înțelepciunii celei negrăite și al cunoștinței celei de sus, Cel ce ești lumina celor din întuneric și Îndrumătorul celor rătăciți; ca să spun cele ce m-a învățat cartea cea dumnezeiască a Evangheliei păcii, adică minunea cu orbul. Că orb fiind din naștere, a dobândit și ochii cei simțitori și pe cei ai sufletului, cu credință grăind; Tu ești lumina cea preastrălucitoare, a celor din întuneric!

SINAXAR

ÎN DUMINICA ORBULUI

În această zi, Duminica a cincea după Paști, prăznuim minunea Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cea cu orbul din naștere.

Această minune, ca și cea cu samarineanca și cu slăbănogul, s-a făcut prin apă și s-a întâmplat astfel: Vorbind Hristos cu iudeii și arătându-le că el este deopotrivă cu Tatăl și mai înainte de Avraam, aceia au aruncat cu pietre asupra Lui. Atunci El, depărtându-se de acolo, a întâlnit pe un orb rătăcind, care era așa din naștere, având numai forma și orbitele ochilor.

Deci când l-a văzut Mântuitorul cum este, a fost întrebat de Ucenici (care Îl auziseră spunând slăbănogului de la scăldătoarea oilor: "Iată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești", cum și că "păcatele părinților se răsfrâng asupra fiilor"): "Învățătorule, cine a păcătuit, el sau părinții lui, de s-a născut orb?".

De altfel, pe atunci, stăruia părerea unui oarecare filozof epicurean, cum că sufletele ar ființa de mai-nainte, și că, păcătuiind, ele se coboară în chip nematerialnic în trupuri. Dar Hristos, respingând asemenea păreri, a zis: "Nici acesta n-a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate întru el lucrările lui Dumnezeu".

Spunând acestea, Hristos a scuipat în țărână, a făcut tină, a uns cu ea orbitele ochilor orbului și i-a poruncit să se ducă să se spele la fântâna Siloamului. Prin aceasta Hristos a arătat că El este Cel care la început, luând țărână din pământ a plăsmuit pe om; și pentru că, dintre toate părțile trupului, ochiul este cel mai de seamă, El plăsmuiește ceea ce nu era, făcând dovada că tot El este Acela care dă puterii sufletești mișcare.

Nu a uns pe orb cu apă, ci cu scuipat, spre a se ști că tot harul venea de la gura Celui care a scuipat și, al doilea, că trebuia să-l trimită să se spele în apele Siloamului. Hristos îndeamnă pe orb să se spele, spre a nu se pune vindecarea pe seama țărânei și tinei aceleia; și îl trimite la Siloam ca să aibă mulți martori ai acelei vindecări: că ducându-se el, uns la ochi cu tină, avea să fie întâlnit de multă lume. Unii spun că spălându-se, tina cea făcută cu scuipat nu s-ar fi îndepărtat, ci, că prin atingere cu apa, ea s-ar fi prefăcut în puterea văzătoare a ochilor.

Siloam se tâlcuiește "trimis", pentru că apa aceasta se afla în afara cetății Ierusalimului. Pe vremea lui Iezechia, vrăjmașii încercuind cetatea Ierusalimului și cuprinzând Siloamul, apa s-a tras înapoi de acolo. Mai înainte ca cei dinăuntrul cetății să sape fântână și puțuri (pentru adunarea apelor), dacă cineva era trimis acolo din porunca proorocului Isaia, apa ieșea din nou la suprafață din abundență, și putea lua apă. Dacă însă altcineva, fie chiar și vreunul dintre vrăjmași, voia să ia din ea, curgerea apei se oprea. Așa se întâmpla tot prin puterea lui Isaia.

Hristos, ca să arate tuturor că El este Dumnezeu, de aceea trimite pe orb la Siloam, și acesta dobândește pe dată lumina ochilor. Unii își dau cu părerea că Siloam se tâlcuiește "trimis" și din pricina acestui orb, care a fost trimis acolo de Hristos.

Orbul, îndată ce s-a spălat, a dobândit, deci, vedere, printr-o putere negrăită, care a rămas ascunsă, chiar și lui, care a simțit urmările acestei taine. Vecinii și cunoscuții lui, înțelegând că vede cu adevărat, se mai îndoiau încă. Dar acela mărturisea că el este cel ce mai înainte fusese orb, iar celor ce-l întrebau cine este acela care i-a dat vederea, el le grăia, sus și tare, că Hristos a fost tămăduitorul suferinței lui. Deci, fariseii, auzind de această uimitoare minune, huleau din nou pe Mântuitorul, ca pe Unul ce nu păzește sâmbăta; că într-o sâmbătă, după cât se pare, făcuse și această minune cu orbul. Și s-a făcut ceartă între dânșii, că unii, ținând seama de minunile săvârșite, ziceau: Iisus este de la Dumnezeu; iar alții, ținând seama că nu păzește sâmbăta, ziceau: Nu este de la Dumnezeu.

Cei ce nu aveau păreri bune despre Hristos, au întrebat pe orb: Tu ce spui despre Dânsul? Iar el a mărturisit cu glas tare că este Prooroc, vrednicie de mare cinste la dânșii. Iar alții n-au dat nici un fel de crezare că, orb fiind, Hristos i-ar fi dat vindecare. Ei au trimis să cheme la ei și pe părinții lui, poate din cauză că nu voiau să dea crezare vecinilor orbului. Și, de unde ei voiau cu tot dinadinsul să acopere minunea ce se făcuse cu orbul, o făceau și mai vădită, deoarece părinții au mărturisit toate, chiar dacă, temându-se să nu fie dați afară din sinagogă, i-au îndrumat să-l cerceteze pe fiul lor, care este destul de în vârstă ca să poată răspunde. Atunci aceia au zis din nou orbului: Dă slavă lui Dumnezeu, că de acolo ți-a venit vindecarea, iar nu de la Hristos; că acesta este un păcătos, fiindcă strică sâmbăta. Orbul, însă, voind să dovedească prin fapte că Iisus este Dumnezeu, a zis: Eu nu știu aceasta; un lucru știu: că orb fiind, acum, prin mijlocirea Lui, văd.

Deci, aceia i-au zis din nou: Cum ți-a deschis ochii? El, însă, supărat de atâtea întrebări, nu spunea lucrurile cu de-amănuntul, ci pe scurt, zicând că dacă n-ar fi fost de la Dumnezeu, nu ar fi putut face o astfel de minune. Aceia mai întâi l-au ocărât, ca pe unul ce s-a mărturisit ucenic al Aceluia, zicând că: Nimeni nu a deschis ochii unui orb din naștere; că și alți orbi au dobândit vederea, însă nimeni n-a dat vedere unui orb din naștere. Deci, batjocorindu-l, l-au alungat din sinagogă. După aceasta, întâlnindu-l Iisus, i-a zis: Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? Iar el, înțelegând cine este Cel ce stă de vorbă cu dânsul și că prin mijlocirea Lui a dobândit vederea (că mai-nainte, fiind orb, nu-L văzuse), s-a închinat Lui și s-a făcut ucenic al Lui, propovăduind cu glas tare binele ce i se făcuse.

Cu mila Ta, cea nemăsurată, Hristoase Dumnezeule, Dătătorule de lumină, miluiește-ne pe noi. Amin.

CÂNTAREA A 7-a:

Irmosul:

Rugăciunea tinerilor stingătoare de foc s-a arătat, răcoritoare de cuptor și propovăduitoare de minuni, nearzând și nici mistuind pe cei ce înălțau cântări Dumnezeului părinților noștri.

Răstignindu-Te pe lemn, Mântuitorule, soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat, toată făptura s-a clătinat și morții din morminte s-au sculat.

Sculându-Te din morți, Împărate, sufletele celor ce dormeau acolo s-au sculat împreună cu Tine, slăvind puterea Ta, prin care s-au dezlegat legăturile morții.

Venit-a de dimineață ceata femeilor să Te ungă pe Tine cu miresme; și aflând că ai înviat, Doamne, s-au bucurat împreună cu sfinții ucenici; prin care, dă-ne nouă izbăvire de necazuri.

Cu tină ai uns ochii orbului și i-ai poruncit să meargă la Siloam; și spălându-se a văzut, slăvindu-Te cu laude, Hristoase, Împărate al tuturor.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl, Cel fără de început, și pe Fiul, Cel împreună fără de început, și pe Duhul cel Preasfânt cu laude să-I slăvim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeu, Împărate al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

După naștere, fecioară te-ai arătat curată; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a înnoit firea cu puterea Sa, Preacurată; pe Care roagă-L pururea, să ne mântuiască pe noi.

Catavasie:

Cela ce ai mântuit în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei ce-Ți înălțau cântare, bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri.

CÂNTAREA A 8-a:

Irmosul:

Soborul îngerilor și adunarea oamenilor, lăudați pe Împăratul și Făcătorul tuturor; preoți cântați-L, slujitori ai Domnului binecuvântați-L, popoare preînălțați-L întru toți vecii.

Cetele îngerești văzându-Te pironit pe Cruce, Hristoase, Împăratul tuturor, și toată făptura schimbându-se de frică, s-au spăimântat, laudând iubirea Ta de oameni.

Iadul, văzându-Te întru cele mai de jos, a suspinat și în grabă a dat înapoi pe morții cei ținuți acolo din veac, care cu laude slăveau iubirea Ta de oameni, Hristoase!

Făcând, Hristoase, minuni prea mărite, de bunăvoie Te-ai înălțat pe Cruce și printre morți Te-ai pogorât, Cel ce ai omorât iadul și cu tărie ai dezlegat pe toți cei legați.

Celui orb, ce a venit la Tine, Hristoase, i-ai deschis ochii, poruncindu-i să meargă la izvorul Siloamului ca să spele și să vadă și să Te

propovăduiască pe Tine Dumnezeu, Care Te-ai arătat în trup, spre mântuirea lumii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Treime neîmpărțită, Unime neamestecată, Dumnezeule al tuturor și Ziditorule a toate, pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu laude, și se închină cu credință puterii Tale, mântuiește-i de toate încercările.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Fecioară Preacurată, de Dumnezeu dăruită, roagă pe Fiul tău, totdeauna, să nu mă rușineze în ziua judecății, ci să mă numere cu oile cele alese.

Catavasie:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Fiul și Dumnezeu, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, Care s-a întrupat din Fecioara-Maică, în anii cei mai de pe urmă, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Nu cântăm: Ceea ce ești mai cinstită...

CÂNTAREA A 9-a:

Irmosul:

Pentru că ți-a făcut ție mărire Cel puternic, arătându-te fecioară curată, după naștere, ca una ce fără de sămânță ai născut pe Făcătorul tău, de aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Pe lemnul Crucii ai fost pironit, Hristoase Dumnezeule, și ai biruit toate căpeteniile vrăjmașului cele potrivnice, și blestemul cel dintâi l-ai nimicit, Mântuitorule. Pentru aceasta, după datorie, Te mărim.

Când Te-a văzut pe Tine, Cuvinte, iadul, cu sufletul în cele mai de jos, a suspinat și de frică a liberat pe toți morții, care au cunoscut puterea stăpânirii Tale. Pentru aceasta, după datorie, Te mărim.

Soborul fariseilor, văzându-L făcând semne și minuni înfricoșătoare, L-au omorât din pizmă pe Cel care a prădat iadul cu Învierea Sa, și pe toți i-a sculat, ca un puternic.

Înviat-ai din morți, precum ai zis, Dătătorule de viață; și după Înviere Te-ai arătat Sfinților Ucenici, Cel ce ai făcut semne și ai deschis ochii orbilor; cu care, împreună, Te mărim în veci.

Slavă..., a Treimii:

Lumină pe Tatăl cinstesc, Lumină pe Fiul slăvesc, Lumină și pe Duhul cel drept laud; o Lumină neîmpărțită, în trei fețe cunoscută, un Dumnezeu-Împărat a toată făptura.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătându-Te mai cuprinzătoare decât cerurile, Fecioară curată, ai cuprins trupește pe Dumnezeu cel nemărginit și L-ai născut spre izbăvirea tuturor, celor ce te laudă pe tine, cu credință neîndoită.

Catavasie:

Pe tine, Maica lui Dumnezeu, care, mai presus de cuget și de cuvânt, ai născut în chip de negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioșii cu un gând te mărim.

LUMINÂNDA Paștilor:

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând și moartea pierzând; Paștile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Slavă..., a Duminicii Orbului:

Luminează, Doamne, ochii mei cei înțelegători, care sunt slăbiți de păcatul cel întunecat, insuflându-le smerenie, Îndurate, și curățește-mă cu lacrimile pocăinței.

Și acum...,

Podobie: Femei, auziți...

Trecând pe cale, Mântuitorul nostru a aflat un orb fără de ochi, și scuipând în țărână și făcând tină, l-a uns pe el. Și l-a trimis ca să meargă la

Siloam și să se spele; iar el, spălându-se, a venit de acolo văzând lumina Ta, Hristoase al meu.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8 și se cântă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fără de lege, ai ieșit din mormânt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cum Te-ai întrupat, îngerii Tăi cei fără de trup; n-au simțit când ai înviat, ostașii cei ce Te-au străjuit. Că amândouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau, dar minunile s-au descoperit celor ce se închină cu credință tainei. Dă-ne nouă, celor ce o lăudăm, bucurie și mare milă.

Doamne, încuietorile cele veșnice zdrobindu-le și legăturile rupându-le, ai înviat din mormânt, lăsând giulgiurile Tale spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Și ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peșteră. Mare este mila Ta, Mântuitorule Cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Doamne, femeile au alergat la mormânt, ca să Te vadă pe Tine, Hristoase, Cel ce ai pățimit pentru noi; și venind, au aflat un înger șezând pe piatra răsturnată de frică, și către dânsule a strigat, grăind: A înviat Domnul! Spuneți ucenicilor că a înviat din morți Cel ce mântuiește sufletele noastre.

Doamne, precum ai ieșit din groapa pecetluită, așa ai intrat și prin ușile încuiate, la ucenicii Tăi, arătându-le lor patimile trupului, pe care le-ai primit, Mântuitorule, îndelung-răbdând. Ca Cel ce ești din sămânța lui David, răni ai răbdat; iar ca Fiu al lui Dumnezeu, lumea ai slobozit. Mare este mila Ta, Mântuitorule Cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Stihirile lui Anatolie, același glas:

Doamne, Împărate al veacurilor și Făcătorule al tuturor, Cel ce pentru noi răstignire și îngropare cu trupul ai primit, ca pe noi pe toți din iad să ne slobozești, Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm.

Doamne, minunile Tale cele prea strălucite cine le va spune? Sau cine va vesti tainele Tale cele înfricoșătoare? Că, întrupându-Te pentru noi, precum Însuși ai voit, tăria puterii Tale ai arătat; că cu Crucea Ta

tâlharului raiul ai deschis, și cu îngroparea Ta încuietorile iadului ai zdrobit, iar cu Învierea Ta toate ai îmbogățit, Îndurate, slavă Ție!

Mironosițele femei, la mormântul Tău ajungând foarte de dimineață, Te căutau, să Te ungi cu miresme pe Tine, Cuvântul Cel fără de moarte și Dumnezeu; și graiurile îngerului auzind, s-au întors cu bucurie, să vestească Apostolilor lămurit că ai înviat, Viața tuturor, și ai dăruit lumii curăție și mare milă.

Stihira orbului, glasul al 8-lea:

Stih: Caută spre mine și mă miluiește, după judecata Ta, față de cei ce iubesc numele Tău.

Cel ce prin îndurarea milostivirii Te-ai întrupat, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din naștere, prin îndurările cele negrăite ale milostivirii, l-ai învrednicit dumnezeieștii străluciri, ungând cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Însuți și acum, Dătătorule de lumină, luminează și simțirile noastre cele sufletești, ca Cel ce singur ești din belșug dăruitor.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulțimea minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pământ, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat și celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupești ai celui orb din naștere, ci și pe cei sufletești. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tănuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare și otpustul

La Ceasul întâi, se cântă Slavă..., Și acum..., Stihira Evangheliei a opta, glasul al 8-lea:

Lacrimile Mariei nu în zadar s-au vărsat fierbinte, că, iată, s-a învrednicit și de învățăturile îngeresti și de vederea Ta, o, Iisuse! Dar cugetă încă lucruri pământești, ca o femeie neputincioasă; pentru aceasta a și fost oprită să se atingă de Tine, Hristoase. Dar, totuși, a fost trimisă propovăduitoare ucenicilor Tăi, cărora bunele vestiri le-a spus, vestindu-

le suirea la moștenirea părintească. Cu care învrednicește-ne și pe noi arătării Tale, Stăpâne Doamne!

LA LITURGHIE

Fericirile, glasul al 5-lea:

Tâlharul pe Cruce, crezând în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit fără înconjur, din inimă strigând: Pomeneste-mă, Doamne, în împărăția Ta!

Pe Cel ce pe lemnul Crucii a înflorit viață neamului omenesc și a uscat blestemul cel de pe urma pomului neascultării, ca pe Mântuitorul și Făcătorul cu un glas să-L laudăm.

Răstignit fiind Tu, Hristoase, între doi tâlhari osândiți, unul hulindu-Te, după dreptate a fost osândit, iar altul mărturisindu-Te, în rai s-a sălășluit.

Cinstitele femei, apropiindu-se de ceata Apostolilor, au strigat: Hristos a înviat! Să ne închinăm Lui ca unui Stăpân și Făcător.

Și din Canonul orbului se pune Cântarea a 6-a.

CHINONICUL

Trupul lui Hristos primiți și din Izvorul cel fără de moarte gustați.

Sau: Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.